

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Andrzej Ryński

SSN Dariusz Kala (sprawozdawca)

w sprawie **A. T.**

skazanego z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 20 kwietnia 2017 r.,

wniosku obrońcy skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt II AKa .../16,

utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w [...]

z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III K .../15,

na podstawie art. 544 § 2 k.p.k.

1. oddalić wniosek;

**2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania
wznawieniowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w [...] wyrokiem z dnia 29 października 2015 r., sygn. akt III K .../15, uznał A. T. za winnego, m.in. tego, że dnia 20 lutego 2010 r. około godziny 18:00 w domu jednorodzinnym przy ul. R. w [...], dokonał ciężkiego uszkodzenia ciała P. D. w ten sposób, że kopiąc pokrzywdzonego w okolice brzucha i klatki piersiowej spowodował u niego obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych głowy w okolicy czołowej prawej o średnicy 3,5 cm, pęknięcia żeber VIII, IX, XI i XII-go po stronie lewej oraz dwumiejscowego pęknięcia śledziony, które to obrażenia

spowodowały wstrząs krwotoczny i niewydolność krążeniowo – oddechową, tj. chorobę realnie zagrażającą życiu, w następstwie czego doszło do zgonu P. D., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej, tj. czynu z art. 156 § 1 pkt 2 i § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 156 § 3 k.k. wymierzył mu karę 5 lat pozbawienia wolności.

Na skutek apelacji obrońcy, Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 23 lutego 2016 r., sygn. akt II AKa .../16, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Z wnioskiem o wznowienie postępowania wystąpiła obrońca skazanego. Jako podstawę wznowienia wskazała art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Podała, że w sprawie ujawniły się nowe dowody, albowiem Z. S. podczas rozmowy ze skazanym na terenie ZK w [...] ujawnił, że był naocznym świadkiem jak A. S. pobiła P. D. Zdaniem obrońcy okoliczność ta przemawia za nietrafnością oceny materiału dowodowego w niniejszej sprawie, a tym samym wskazuje na duże prawdopodobieństwo błędności wyroku skazującego.

We wniosku o wznowienie jego autorka domagała się przesłuchania w trybie art. 97 k.p.k. w zw. z art. 546 k.p.k. Z. S. na okoliczności istotne dla rozstrzygnięcia sprawy wznowieniowej.

Prokurator Prokuratury Krajowej, w pisemnej odpowiedzi na wniosek o wznowienie, wniósł o jego oddalenie.

Z. S. został przesłuchany w drodze pomocy prawnej 1 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Na wstępie wskazać należy, że wznowienie postępowania jest instytucją wyjątkową, wobec domniemania prawidłowości ustaleń i rozstrzygnięć zawartych w prawomocnym wyroku. Zgodnie z art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. podstawą do wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania sądowego są ujawnione po wydaniu orzeczenia nowe fakty lub dowody wskazujące m.in. na to, że skazany nie popełnił czynu. Zatem wznowienie postępowania sądowego nie jest uwarunkowane ujawnieniem się po wydaniu wyroku jakichkolwiek nowych faktów lub dowodów, czy też zgłoszeniem określonych wątpliwości co do trafności zapadłego rozstrzygnięcia, ale tym, by nowe fakty lub dowody wiarygodnie podważały prawdziwość dokonanych, istotnych ustaleń faktycznych (zob. np. wyrok SN z 10 października

1995 r., II KO 76/94, OSNKW 1996, nr 1 - 2, poz. 9, czy postanowienie SN z 24 kwietnia 1996 r., V KO 2/96, OSNKW 1996, nr 7 - 8, poz. 47).

Jednak sama nowość źródła dowodowego, czy też środka dowodowego pochodzącego z tego samego źródła dowodowego, bez wskazania w tym kontekście na poważne prawdopodobieństwo nietrafności prawomocnego rozstrzygnięcia sprawy, nie przesądza jeszcze o wystąpieniu analizowanej podstawy wznowieniowej. Zgłoszenie nowych faktów i dowodów nie oznacza, że niejako automatycznie sąd rozpoznający wniosek zobligowany jest do wznowienia postępowania. Owe nowe fakty i dowody podlegają ocenie tego sądu, dokonywanej - co należy dobitnie podkreślić - w ścisłym powiązaniu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w toku jej rozpoznawania przez sądy I i II instancji. Oddzielenie tej oceny od całokształtu dowodów, które stały się podstawą dotychczasowych orzeczeń, czyniłoby ją nieracjonalną i w zasadzie oderwaną od realiów sprawy. A przecież tylko na gruncie tych realiów i po wnikliwym skonfrontowaniu dowodów „nowych” (zgłoszonych we wniosku o wznowienie postępowania) z dowodami dotychczas występującymi, możliwe jest stwierdzenie, czy pierwsze z wymienionych nakazują uznać z dużym prawdopodobieństwem ustalenia dokonane przez orzekające sądy obu instancji za wadliwe. Ze wskazanej wyżej podstawy wznowienia wynika zatem, że rozpoznanie wniosku o wznowienie z tego tytułu ogranicza się wyłącznie do badania, czy rzeczywiście po uprawomocnieniu się wyroku ujawniły się nowe fakty lub dowody, które wskazują na oczywistą (graniczącą z pewnością) lub co najmniej wysoce prawdopodobną błędność wyroku objętego wnioskiem (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2013 r., V KO 21/13, LEX nr 1313142).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że zeznania Z. S. spełniają niewątpliwie kryterium nowości, o którym mowa jest w art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k. Jednak nie mogą one podważyć zasadności skazania A. T. w kształcie wskazanym w utrzymanym w mocy wyroku sądu pierwszej instancji. Sąd Okręgowy poczynił ustalenia w przedmiocie spowodowania u pokrzywdzonego obrażeń w przeważającej mierze w oparciu o uznane za wiarygodne zeznania A. S. (k. 88 v., 641, 643 v.). Jej depozycje konweniują ze stwierdzonym przez biegłego lekarza sądowego mechanizmem zadawania obrażeń, które doprowadziły do

śmierci pokrzywdzonego (k. 63-66). Z w/w zeznaniami korespondowały także zeznania M. H., który potwierdził, że tego dnia A. T. zachowywał się agresywnie, czego świadek również był ofiarą (k. 19 v., 35 v., 233, 644 v.). Żaden z tych świadków nie relacjonował o tym, by wcześniej, przed zaistnieniem czynu przestępnego przypisanego skazanemu, przebywali gdziekolwiek z osobą o danych personalnych „Z. S”.

Ponadto treść protokołu z sądowo-lekarskiej sekcji zwłok przeczy wersji zdarzeń podawanej przez Z. S., iż A. S. miała m.in. kopać pokrzywdzonego po nogach i uderzyć dłonią w twarz, a także uderzyć dłonią w twarz miał go również M. H. Z protokołu tego wynika, że poza obrażeniami klatki piersiowej u pokrzywdzonego nie stwierdzono żadnych innych zmian urazowych (k. 66).

Nie sposób również abstrahować od specyficznych okoliczności, w których Z. S. podzielił się swoją wiedzą na temat P. D. z A. T. Uczynił to w lutym 2017 r. „siedząc” ze skazanym w jednej celi, choć kontakt z A. T. miał już w 2015 r. przebywając z nim w tej samej jednostce penitencjarnej i co przyznaje, rozmawiając z nim „na spacerniaku” na temat sprawy „za którą siedzi”.

Bardzo nietypowe są także okoliczności, w jakich Z. S. miał znaleźć się w dniu przestępstwa, za które skazano A. T., m.in. w obecności pokrzywdzonego i A. S. Według Z. S. miał on przybyć na ul. W. w P. (przy Kauflandzie), gdyż dowiózł tam narkotyki od „. dla „M.” (bliższych danych tych osób Z. S. nie wskazał). I tam miał spotkać m.in. pokrzywdzonego i A. S.

Skrajnie nieprawdopodobne jest ponadto to, by pokrzywdzony, u którego wywołane zostały jakoby przez M. H. i A. S. (jak sugeruje Z. S.) tak poważne obrażenia ciała, jak stwierdzone w trakcie sekcji zwłok, następnie dobrowolnie udał się wraz z nimi do mieszkania, w którym znajdował się A. T.

Z wszystkich powyższych powodów należało uznać, że dowód osobowy wskazany we wniosku wznowieniowym nie pozwolił na przyjęcie, że zaktualizowała się podstawa wzruszenia postępowania *propter nova* o jakiej stanowi art. 540 § 1 pkt 2 lit. a k.p.k.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w pkt. 1 niniejszego postanowienia.

O kosztach sądowych postępowania wznowieniowego rozstrzygnięto zgodnie z art. 639 k.p.k., obciążając nimi skazanego.

kc